

LIBRIS

We know

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LARK, SOPHIE

Stolen Heir / Sophie Lark ; trad. din lb. engleză de

Alexandru Macovescu. - București : Librex Publishing, 2025

ISBN 978-630-6628-38-4

I. Macovescu, Alexandru (trad.)

821.111

Editor: Denisa Nicoară

Redactor: Roxana-Alexandra Pană

DTP: Ciprian Butnaru

Corector: Claudia Spătaru, Cristiana Ciarec / Corectura.ro

Stolen Heir

Copyright © 2022, 2023 by Sophie Lark

Originally published in the United States by Sourcebooks, LLC.

www.sourcebooks.com

All rights reserved.

Cover design by Emily Wittig

Cover and internal illustrations © Line Maria Eriksen

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, nr. 30, București

redacție: 0723 193 019

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii

Librex Publishing.

Copyright ©2025 Editura Librex Publishing.

STOLEN HEIR

SOPHIE LARK

*Traducere din limba engleză de
Alexandru Macovescu*

Librex Publishing,
2025

MIKOLAJ WILK

VARȘOVIA, POLONIA

PE CÂND MĂ ÎNTORC ACASĂ DE LA MUNCĂ, mă opresc să cumpăr o pungă cu *chrusciki* proaspeți pentru Anna. Mici pete de grăsime se preling prin pungă de hârtie, de la prăjiturile făcute din ouă și smântână, presărate cu zahăr pudră, ca să se potrivească cu numele lor: „aripi de înger”. Astăzi va susține examenul de admitere la facultate. Știu deja că o să avem ce sărbători. Anna e sclipitoare. Sunt sigur că o să ia note mari.

Om fi noi gemeni, dar mulți nu se prind. Ea are păr șaten, iar eu sunt blond, ca mătasea de porumb. Ea devorează fiecare carte pe care pune mâna, eu m-am lăsat de școală la 14 ani.

Nu prea am avut de ales. Cineva trebuia să plătească chiria pentru apartamentul nostru mic și sărăcăcios.

Tatăl nostru a avut un loc de muncă bun la oțelăria Huta din Varșovia. Era inginer de mentenanță și avea un salariu de aproape șase mii de zloți pe lună. Suficient cât să avem pantofi noi și frigiderul plin.

Asta până când a fost fiert ca un homar într-o oală, pe când muncea la un furnal. Nu a murit. Însă are arsuri atât de grave, că abia mai poate să apese butoanele telecomenzii, în timp ce se uită toată ziua la televizor, izolat în camera lui.

Mama ne-a părăsit. Am auzit că s-a căsătorit cu un contabil și s-a mutat în Cracovia. N-am mai auzit de ea de atunci.

Nu contează. Câștig suficient la magazinul cu delicatese pentru a ne descurca deocamdată. Într-o zi, Anna o să fie profesoară de literatură. Apoi o să ne cumpărăm o căsuță undeva departe de aici.

Am locuit toată viața în cartierul Praga, pe malul drept al fluviului Vistula. Pe malul celălalt se pot vedea clădirile prospere ale cartierului financiar. Noi locuim într-o mahala. Peste tot sunt clădiri dreptunghiulare înalte și soioase din cărămidă, care blochează lumina soarelui. Fabrici abandonate din era comunistă, când aceasta era zona centrală a industriei de stat. Acum, geamurile sunt sparte, iar ușile, ferecate cu lanțuri. Mai intră drogații să doarmă pe cârpe zdrențuite și să se injecteze cu *krokodil* rusesc, care le face carnea să putrezească.

Anna și cu mine o să avem o casă adevărată, cu grădină, și nu vor exista vecini nici deasupra, nici dedesubt care să trântescă uși și să urle în toiul nopții.

Sora mea ar trebui să ajungă acasă peste câteva ore, așa că, atunci când deschid ușa apartamentului și îi văd ghiozdanul pe jos, sunt nedumerit și surprins. Anna este foarte ordonată. Nu își aruncă niciodată rucsacul pe podea, lăsând cărțile să cadă din el. Unele manuale sunt pline de noroi și umede. La fel și pantofii pe care i-a lăsat lângă ghiozdan.

Aud cum curge apa la baie. Ciudat – Anna nu face duș seara.

Las punga cu foitaje pe masa din bucătărie și mă duc într-un suflet spre singura noastră baie. Bat la ușă și îi strig numele.

Nu răspunde nimeni.

Când îmi lipesc urechea de ușă, o aud plângând, prin zgomotul apei de la duș.

Lovesc ușa cu umărul, simțind cum lemnul ieftin se crapă pe măsură ce încuietoarea cedează. Apoi, intru cu forța în baia mică.

Anna e în duș, încă îmbrăcată în hainele de școală. Bluza îi e aproape smulsă de pe trup. Materialul subțire doar îi atârnă de brațe și talie.

E plină de tăieturi și creștături – peste tot pe umeri, pe brațe și pe spate. Văd că are vânătaii închise la culoare în jurul gâtului și pe sâni.

Fața ei arată și mai rău. Are un ochi vânăt și o tăietură adâncă pe obrazul drept. Îi curge sânge din nas, picurând în apa adunată în jurul picioarelor, amestecându-se ca acuarela.

Nu mă poate privi. După ce se uită repede la mine, își îngroapă fața în mâini și suspină.

— Cine ți-a făcut una ca asta? o întreb, cu vocea tremurândă.

Își strânge buzele și dă din cap, refuzând să-mi spună.

Nu e adevărat că gemenii își pot citi gândurile. Dar îmi cunosc sora. O cunosc foarte bine. Și știu cine a făcut-o. Am văzut cum se uită la ea de fiecare dată când părăsește

apartamentul. Îi văd sprijiniți de mașinile lor scumpe, cu brațele încrucișate, cu ochelarii de soare prin care nu-și pot ascunde privirile libidinoase. Uneori îi și strigă chestii, deși ea nu întoarce niciodată capul și nici nu le răspunde.

Au fost cei din *Braterstwo*. Mafia poloneză.

Cred că pot obține orice vor – ceasurile scumpe, lanțurile de aur și telefoanele lor costă mai mult decât salariul meu pe o lună. Se pare că au decis că o vor pe sora mea.

Nu vrea să-mi spună, pentru că îi e teamă de ceea ce s-ar putea întâmpla.

O apuc de umeri și o fac să se uite la mine. Îi citesc groaza în ochii roșii și umflați.

— Cine a pus mâna pe tine? îi șuier. Cei care au capul ras?

Ea ezită, apoi încuviințează din cap că da.

— Ți-a pus barbă neagră?

Aprobă din nou din cap.

— Cel cu geacă de piele?

Se strâmbă.

El e șeful și capul răutăților. Am văzut cum ceilalți i se supun. Am văzut cum se uită la Anna, mai mult decât la oricine altcineva.

— Anna, pun eu mâna pe ei și o să plătească fiecare dintre ei, îi promit.

Anna scutură din cap și tace, iar pe obrajii loviți i se preling lacrimile.

— Nu, Miko. Suspină. Te vor ucide.

— Nu dacă-i omor eu mai întâi.

O las acolo, în duș. Mă duc în dormitor și desfac cu ranga bucata de lemn sub care am ascuns cutia din metal.

Înăuntru am toate economiile mele – banii strânși pentru a o trimite pe Anna la școală. A ratat examenele. N-o să meargă anul ăsta.

Împăturesc bancnotele într-un fișic și le vâd în buzunar. Apoi ies din apartament și alerg prin ploaie către amanetul de pe strada Brzeska.

Jakub stă în spatele tejghelei, ca întotdeauna, și citește o carte broșată, cu jumătate de copertă ruptă. Jakub are umerii lăsați, un început de chelie și ochelari de vedere ca niște funduri de borcan cu rame groase din plastic. Mijește ochii la mine ca o bufniță care s-a trezit prea devreme.

— Cum te pot ajuta, Mikolaj? mă întreabă cu o voce răgușită.

— Am nevoie de un pistol.

Scoate un chicotit hârâit.

— Băiete, asta ar fi ilegal. Ce zici de o chitară sau o consolă Xbox?

Trântesc fișicul de bancnote pe tejghea.

— Termină cu tâmpeniile. Arată-mi ce ai.

Se uită în jos la bani și nu-i atinge. După o clipă, ocolește tejgheaua și se duce cu pași târșâiți până la ușa din față. Trage zăvorul. Apoi se îndreaptă în spate târșâind picioarele.

— Pe aici, îmi spune fără să întoarcă deloc capul.

Îl urmez în spatele magazinului. Aici stă – văd o canapea veche din a cărei tapițerie găurită iese buretele. Un televizor pătrat. O bucătărie mică cu o plită, ce miroase a cafea arsă și a țigări.

Jakub mă conduce până la o comodă. Deschide sertarul de sus, dezvăluind o selecție redusă de revolve.

— Pe care îl vrei?

Nu prea mă pricep la arme. N-am ținut niciodată una în mână.

Mă uit la amestecătura de arme: unele din carbon, altele din oțel, unele elegante, altele aproape antice. Una e complet neagră, de dimensiuni medii, modernă, cu un aspect simplu. Îmi amintește de arma lui James Bond. O ridic, surprins de cât de grea e.

— E un Glock, îmi spune Jakob.

— Știu, îi răspund, cu toate că nu am habar.

— E de calibrul 45. Ai nevoie și de muniție?

— Și de un cuțit.

Îi văd expresia amuzată de pe chip. Crede că sunt dintr-un grup operativ. Nu contează – nu vreau să mă ia în serios. Nu vreau să avertizeze pe nimeni.

Îmi dă un cuțit militar Leatherneck într-o teacă de polimer. Îmi arată cum să apuc teaca pentru a scoate cuțitul, de parcă ar face o demonstrație unui copil.

Nu mă întrebă la ce-mi trebuie. Nu-mi dă nici rest.

Îmi ascund armele sub haine și mă grăbesc să mă întorc la apartament. Vreau să văd ce mai face Anna, înainte de a găsi cadavrele umblătoare care au îndrăznit să pună etichete pe sora mea.

Când descui din nou ușa din față, simt cum mă trec fiori reci pe șira spinării.

Nu știu exact ce este. Totul arată la fel ca înainte – rucsacul este în același loc pe hol, adidașii surorii mele chiar lângă el. Încă aud zgomotul redus al televizorului din camera tatălui meu, care e pornit zi și noapte. Pot chiar să văd lumina albastră care se strecoară pe sub ușă.

Dar nu mai aud dușul curgând. Și nu o mai aud pe sora mea. Sper că asta înseamnă că se odihnește în camera ei.

La asta mă aștept. Mă aștept să fie întinsă în patul ei, sub pătură, sperând că a adormit. Însă, pe măsură ce trec pe lângă ușa băii în drum spre camera ei, ezit.

Aud un sunet slab dinăuntru. Picură ceva constant. Ca un robinet neînchis de tot.

Ușa e întredeschisă – am spart cadrul prima dată ca să intru cu forța. Acum nu se mai închide complet.

Deschid ușa, iar lumina fluorescentă strălucitoare îmi orbește ochii pentru o clipă.

Sora mea zace în cadă, uitându-se fix la tavan. Ochii ei sunt larg deschiși și fixați, complet fără viață. Are fața mai palidă ca o fantomă. Un braț îi atâră peste marginea căzii. O tăietură adâncă i se întinde de la încheietură până la cot, deschisă ca un zâmbet strident.

Podeaua e năclăită de sânge. Curge din cadă până la marginea gresiei, chiar până la picioarele mele. Dacă mai fac un pas înăuntru, înot în sânge.

Cumva asta mă țintuiește locului. Vreau să mă duc într-un suflet la Anna, dar nu vreau să merg prin sângele ei. Simt într-un mod prostesc și nebunesc că i-ar face rău. Deși e moartă de-a binelea.

Însă trebuie să ajung la ea. Să-i închid ochii. Nu suport felul în care se uită spre tavan. Pe chip nu i se citește împăcarea – arată la fel de îngrozită ca înainte.

Cu stomacul ghem și cu pieptul arzând, mă duc într-un suflet la ea, alunecându-mi picioarele pe gresia lipicioasă. Îi ridic ușor brațul înainte de a-l pune înapoi în cadă.

Pielea ei e caldă încă și, pentru o clipă, cred că mai există speranță. Apoi mă uit din nou la fața ei și știu cât de prost sunt. Îi închid ochii cu blândețe.

După aceea mă duc la ea în cameră. Îi găsesc păturica preferată... cea cu stelele și luna pe ea. O aduc în baie și îi acopăr trupul cu ea. E apă în cadă. Pătura se îmbibă. Nu contează – vreau doar să o acopăr ca să nu se uite altcineva la ea. Vreodată.

Mă întorc la mine în cameră. Mă așez pe podea, lângă cutia cu bani goală, pe care încă nu am pus-o la loc sub dușumea.

Mă simt copleșit de vină și de durere. Efectiv nu pot să suport. Simt că mi se sfâșie carnea bucată cu bucată, până când o să rămână doar scheletul din mine – oasele, fără mușchi, nervi sau inimă.

Inima mi se împietrește. Când am văzut prima oară trupul Annei, inima îmi bătea atât de tare, încât am crezut că o să explodeze. Acum se contractă și bate din ce în ce mai slab.

Nu am petrecut niciodată o zi întreagă departe de sora mea. Ea mi-a fost cea mai apropiată prietenă, singura persoană la care am ținut cu adevărat. Anna e mai bună decât mine în orice fel. E mai deșteaptă, mai generoasă, mai fericită.

Adesea am simțit că, atunci când ne-am format în pântec, trăsăturile s-au împărțit în două. Ea a primit ce era mai bun, dar, atâta timp cât era lângă mine, puteam împărți bunătatea. Acum nu mai e și toată lumina s-a stins odată cu ea.

Tot ce a rămas sunt trăsăturile care au trăit în mine: concentrare, hotărâre... și furie.

A murit din vina mea. Ar fi trebuit să rămân aici cu ea. Ar fi trebuit să o supraveghez, să am grijă de ea... așa cum ar fi făcut ea.

N-o să mă pot ierta niciodată pentru greșeala asta.

Dar, dacă o să mă las copleșit de vină, îmi duc pistolul la tâmplă și termin totul acum. Nu pot. Trebuie să o răzbun. I-am promis.

Iau fiecare gram de emoție rămas și îl ascund în adâncul meu. Fac un efort de voință să nu simt nimic. Absolut nimic.

Mi-a rămas doar scopul.

Nu acționez imediat. Dacă aș încerca, o să fiu ucis fără să-mi ating scopul.

În schimb, îmi petrec următoarele câteva săptămâni urmărindu-mi prada. Aflu unde lucrează. Unde locuiesc. La ce cluburi de striptease, restaurante, cluburi de noapte și bordeluri merg.

Îi cheamă Abel Nowak, Bartek Adamowicz și Iwan Zielinski. Abel este cel mai tânăr. E înalt, deșirat, cu un aspect bolnăvicios, ras în cap – o aluzie la ideologia neonazistă. A fost ceva vreme la aceeași școală ca mine, cu doi ani înaintea mea.

Bartek are o barbă neagră și stufoasă. Pare să fie responsabil de prostituatele din cartier, pentru că mereu pândește noaptea la colț, având grijă ca fetele să-i dea câștigurile, fără să schimbe două vorbe cu bărbații care le caută compania.

Iwan e șeful celor trei. Sau ar trebui să spun adjunctul. Știu cine e peste el. Nu-mi pasă. Țștia trei vor plăti pentru ce au făcut. Și nu o să fie rapid sau lipsit de durere.

Pe Abel îl vânez primul. Lucru destul de ușor, pentru că merge la Piwo Klub, ca mulți dintre prietenii noștri comuni. Îl găsesc stând la bar, răsând și bând, în timp ce sora mea zace în pământ de șaptesprezece zile.

Îl văd cum se îmbată din ce în ce mai rău.

Apoi, lipesc un bilet pe ușa de la baie, pe care mângălesc: *Zepsuta Toaleta*. Toaletă stricată.

Aștept pe alee. Zece minute mai târziu, Abel iese să se ușureze. Își desface nasturii de la blugii mulați, înainte de a-și îndrepta jetul de urină spre zidul de cărămidă.

Nu are păr de care să-l apuc, așa că îmi încolăcesc antebrațul în jurul frunții și îi dau capul pe spate. Îi tai gâtul dintr-o parte în alta.

Cuțitul de vânătoare e ascuțit. Sunt mirat de cât de tare trebuie să-l mișc ca să-l tai. Abel încearcă să urle. E imposibil... i-am retezat corzile vocale și sângele îi iese ca un șuvoi din gât. Scoate doar un gălgâit găuit.

Îl las să cadă pe cimentul jegos, pe spate, ca să se poată uita în sus la mine.

— Asta e pentru Anna, jegos nenorocit ce ești! Îl scuip în față și-l las acolo, încă zvâcnind și înecându-se în propriul sânge.

Apoi mă duc acasă, în apartamentul meu. Mă așez în camera Annei, pe patul ei, din care a mai rămas doar salteaua. Îi văd cărțile preferate pe raftul de lângă pat, cu cotoarele mototolite pentru că le-a citit iar și iar. *Micul*

prinț, Clopotul de sticlă, Anna Karenina, Persuasiune, Hobbitul, Anne de la Green Gables, Alice în Țara Minunilor, Ogorul. Mă uit în jur, la cărțile poștale lipite de pereți – Colosseumul, Turnul Eiffel, Statuia Libertății, Taj Mahal. Locuri pe care visa să le viziteze, dar pe care nu o să le vadă niciodată.

Tocmai am ucis un om. Ar trebui să simt ceva: vino-văție, groază. Sau măcar că s-a făcut dreptate. Dar nu simt nimic. Sunt o gaură neagră pe dinăuntru. Pot să acumulez orice fără să simt nicio emoție.

Nu m-am temut deloc când m-am apropiat de Abel. Dacă nu mi-a tresărit inima atunci, înseamnă că n-o să-mi mai tresară pentru nimic.

Peste o săptămână mă duc după Bartek. Mă îndoiesc că mă așteaptă... Abel are prea mulți dușmani ca să-și dea seama cine l-a ucis. Probabil că nici n-o să se gândească la sora mea. Mă îndoiesc că ea este prima fată pe care *Braterstwo* a atacat-o. Și nu am suflat o vorbă nimănui despre setea mea cumplită de răzbunare.

Îl urmăresc pe Bartek până la apartamentul prietenei sale. Din câte am auzit, obișnuia să facă trotuarul înainte să înainteze în grad ca amantă. Îmi cumpăr o șapcă roșie și o pizza, apoi bat la ușa ei.

Bartek deschide, la bustul gol și cu un aer leneș, miro-sind a sex.

— N-am comandat nicio pizza, mormăie el, gata să-mi trântescă ușa în față.

— Păi n-am cum s-o duc înapoi, îi zic. Așa că mai bine o iei.

Îi întind cutia din care iese mirosul ispititor de salam pepperoni și brânză.

Bartek se uită tentat la ea.

— N-o plătesc, mă previne.

— Nicio problemă. I-o întind și mă uit fix în ochii lui. Nu pare să mă recunoască absolut deloc. Probabil a și uitat-o pe Anna și nici prin cap nu i-a trecut că are și un frate.

De îndată ce are mâinile ocupate cu cutia de pizza, îmi scot pistolul și îl împușc de trei ori în piept. Cade în genunchi, iar pe față i se citește mirarea ridicolă.

Odată ce trupul mătăhălos cade la pământ, îmi dau seama că iubita lui era în spate. E scundă, blondă și cu forme, purtând lenjerie ieftină din dantelă. Își duce o mână la gură, pregătită să țipe.

Mi-a văzut deja fața.

O împușc și pe ea fără ezitare.

Se prăbușește la pământ. Nici măcar nu-i arunc o privire. Mă uit la Bartek și văd cum îi dispare culoarea de pe piele, în timp ce sângele se scurge pe podea. L-oi fi nimerit în plămâni. Șuieră, apoi respirația i se oprește.

Îl scuipe și pe el înainte să mă întorc și să plec.

Poate că nu ar fi trebuit să-l las pe Iwan la urmă. E posibil să fie cel mai greu de ucis. Dacă are ceva creier, o să pună lucrurile cap la cap și o să-și dea seama că cineva le poartă pică.

Dar doar așa pot să o fac – e singurul mod în care pot să mă simt pe deplin ușurat.

Așa că mai aștept două săptămâni până să pornesc în căutarea lui. E clar că merge pe burtă. Ca un animal, simte că îl vânează cineva, chiar dacă nu știe cine anume.